

Când iarna

Sorina

Când iarna...

Se șterge privirea din toamnă.
Când iarna din drum ne întoarce,
lacrimi îngheață,
soarele-n ceață
fuoare de fumuri ne toarce,
iar gerul, la nopți ne condamnă.

Pereții din inimi fac țurțuri.
O mână ce mușcă din gheață,
în gheară de vultur se face,
din zbor să ne-nșface
și sânge să curgă pe față,
pe riduri, brăzdate de șanțuri.

E iarnă ciudat de-nghețată.
Fereastra se sparge în țandări,
cioburi mărunte
se prefac într-o punte,
peste văi, în căldări,
către luna de ger agățată.